Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et Liv gjenoplevet i Erindringen; Anden Del 1842-49 (1944)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: ”2. og 3. Del : 1842-56”, i Heiberg, Johanne Luise: *2. og 3. Del : 1842-56*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 181. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr06val-shoot-idm139696435016080/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: 2. og 3. Del : 1842-56

Med en Dilettants hele barnagtige Glæde havde jeg frydet mig over Prøverne paa „En Søndag paa Amager"; aldrig kan jeg glemme det Indtryk, det gjorde paa mig, da jeg paa den første Theaterprøve hørte Orchestret spille Ouverturen, hvori mine Melodier, componerede i de mig uforglemmelige Nattetimer paa Sokvæsthuset, klingede mig imøde forskjønnede ved den graciøse Instrumentation, som Frøhlich havde iklædt dem. Det forekom mig som en Drøm, at det var mine Melodier, som man her gjorde mig den Ære at udføre, og Hjertet hoppede i mig af Glæde. I Stykkets Iscenesættelse havde jeg den væsentligste Del, som næsten i alle Stykker, hvori jeg selv havde Rolle. „Naar Lykken vil, skyder Pistolhylstret," siger et svensk Ordsprog; saaledes ogsaa her. Alt lykkedes. Mine Medspillende vare hver for sig fortrinlige. M. Wiehe som Jokum, Phister som Hans, Chr. Hansen som Lodsen, gamle Rosenkilde som Jepsen, Fru Sødring som den ældre Søster, Hultmann som Kjøbenhavneren; ja selv Knudsen som Rasmus tog Tilløb i Publikums Gunst, saa heldigt skilte han sig fra den grædende Elsker. Alle, for at tage mig selv med som Lisbet, bidroge til at gjøre Udførelsen saa livlig, saa geniytlig som en Forfatter kunde ønske sig. Det Nye og Eiendommelige, at Stykket spilledes paa Amager, satte Publikum strax ved Teppets Opgang i en anfmeret Stemning, der gav sig Luft, da gamle Rosenkilde trædte ind i sin Amagerdragt, saa han blev modtaget med rungende Applaus. Om Indtrykket af den første Opførelse i det Hele, vil jeg henvise til Overskous Theaterhistorie.*

Man ser af Overskous Beretning, at „En Søndag paa Amager" kom i et Momen, der gjorde det til Lykkens Skjædehorn. Jeg selv havde begyndelligt nok under dets Indstudering ikke et Øieblik tvivlet paa, at Stykket vilde gjøre Virkning fra Scenen, og jeg havde derfor ikke havt Spor af Forfatterfeber under dets Opførelse. Naar Heiberg drillende havde sagt til mig: „Hvad vil du nu sige, naar dette dit Aandsfoster bliver pebet ud," lo jeg ad ham og svarede: „Pyt, det har ingen Nød, det vil gjøre stormende Lykke, mine Sange ville inden kort Tid være paa Alles Læber." Og saaledes gik det virkelig: paa Gader og Strøder, paa Caffehuse og i Skoven hørte man Sangene fra „En Søndag paa Amager". M. Wiehe klagede over, at han ikke kunde gaa paa Gaden, uden at man raabte Jokum efter ham, og paa samme Vænde gik det mig, idet man næsten ikke kaldte mig andet end Lisbet. Jeg erindrer en pudsig Scene i mit Hjem. Grev Moltke-Bregentved og hans elskværdige Hustru (født v. d. Maase) besøgte mig en Dag med to af deres Børn. Den ældste Dreng, dengang fem à sex Aar, som Døden desværre tidligt kaldte bort fra de bedrøvede Forældre, sad jeg og talte med om alle Slags, hvad man taler med Børn om. I Samtalen med ham sagde jeg: „Ja, du veed vel, hvad jeg hedder, for at du kan finde mig, naar du etter vil besøge mig?" Rødmende slog det yndige Barn Øinene ned og sagde med svag Stemme: „Jo, det veed jeg godt."

* V. 791—793.